

- א. רשמי ד"ה לא תראה והתעלמת. דברי רש"י ורבותינו הקשו" לקוחים מן ספד"ר מ"ה ב"מ ל. ע"א: פעמים שאתה מתעלם/ וללמדך בא שמותי להתעלם/ כיצד? היה כהן והיא בבית הקברות או שהיה זקן ואינו לפי כבודו/ רש"י: שישכנה/ או שהיתה מלאכה שלו מרובה משל חברו/ ורש"י: שהיה נטל ממלאכה שלו שיבטל בהשתתף מרובה מדמי האבדה/ - פסור. לכך נאמר והתעלמת: פעמים שאתה מתעלם ופעמים שאין אתה מתעלם.
- ב. כיצד הגיעו חז"ל למסקנה זו בדרך הדרש של פסוקנו?
- ג. א. רמב"ן ד"ה לא תראה את טור אחיך או את שכן.
ב. לפי הרמב"ן מוסיף פסוקנו על הגאפרי כבר בסמות כ"ג ד. כי תראה וגו'?
- ד. א-ד. באר את דברי רמב"ן: מהו "דרך הדרש" שעליך סדבר?
- ה. א. ד"ה לא תראה: מהו "דרך הדרש" שעליך סדבר?
ב. לא תוכל. מי הם חבריו?
- ו. ד. לא תראה את חמדר אחיך או טורו כופלים בדרך. חסות לפסוקנו סמות כ"ג ה.
א. רש"י ד"ה הקם תקים.
ב. כליאת ר"ח: עזב תעזב עמו/ סמות כ"ג ה/ למה נאמר? לפי שהוא אומר לדרשים כ"ב/ הקם תקים עמו, אין לי אלא שעשבה מליקה מניין? ת"ל עזב תעזב עמו. יאטיה אומר: אחד זה ואחד זה/ גם הם. סמות כ"ג וגו' המסור דברים כ"ב/ בסריקה הכתוב מדבר.
- ז. א. רמב"ן ד"ה הלבנות רוצה וטמירת הנפס פ. י"ג הל' ס"ג. המוטע בסנים אחד רובץ תחת מטאו ואחד פרק מעליו ולא מצא כי מסטעון עמו מצוה לפרק בתחילה מטום צער בעלי חיים ואח"כ טוען. כמה דברים אמורים? כשהיו טניהם טובאים או אזהבים אבל אם היה אחד טובא ואחד אוחב, מצוה לטעון עם הטובא תחילה, כדי לכוף יצרו הורע.
ב. מה אמר ללמוד מהלכה זו לגבי מחלוקת הרמב"ם והרמב"ן בטעם סלות חקן/ טאלה ח.?
ג. ענה על טאלה זו רק אחרי טענית על טאלה ח.
- ח. ז. טלח וטלח את האם.
א. ברכות ל"ג דמתייתין: "האוסף" על קן צפור יגיעו רחמיך... "מסתקין אותו ורש"י: האוסף. מתלחו על קן... אבסיט טחיו מראים עמם כפתורונים לחמץ בלסון וחכוננים ואומרים: דחום וחנן אתה ועל קן צפור יגיעו רחמיך טאמרת לטלח את האם - מסתקין אותם.
ב. גמרא סח: על קן צפור יגיעו רחמיך - מהי טעם/ מסתקין אותו? חז' אמר מנבי טעוטה מידותיו של הקב"ה רחמים ואינן אלא גזירות/ ורש"י: מידותיו - מצוותיו והוא לא לרחמים עשה אלא להטיל על ישראל חוקי גזירותיו, להודיע טחם עבדיו וטמרי מצוותיו גזירות חוקותיו אף בדברים שיש לטעור ולעכור להטיב עליהם ולאמר: כמה צורך במצוה זו?
ג. רמב"ם מ"ב טאמר ג. מ"א: וכאשר חניא הכרח טוב המזין להוריגת בעלי חיים כרחה התורה לקלה טכיותות ואסרה טיענה גותם בטחיתה רעה לא כחיתיה ולי יחתוך מהם אבר וכן אטר לטחוט אותו ואת בנו כיום אחד/ ויקרא כ"ב/ להטמור ולהרחיק לטחוט טכיותם הכן לל"ג האמ"ל צער בעלי חיים בזה גיוול טאד אינן הטרס בין צער האדם עליו... כי אהבתה ורחמיה על הולד איננו כמסר אחר הטכל רק אחר פעל הכח המדמה הטטא ברוב בעלי החי כמו טטטטט טאד. רמ"ה זה הדין מיוחד בסור או טח טטני טחם מותר לנו אכילתם... והם אטר טכיו מהם האם את הולד דיוון גם הטעם בטלוח חקן כי הניצית אטר טכיו האם עליהן והאפרוחים הצריכים לאמם על הרוב אינם ראויים לאכילה וכמסמל הטם ותלך לה, לא תצטער בראותה לקיות חכנים ועל הרוב יהיה טבה לחביט הכל כי טח טחיה לוקח ברב הפעמים איננו ראוי לאכילה. ואם אלה הצערים חממטים טחם התורה עליהם כבהמות ובעופות, כל טחן טכיו אדם? ולא תקטה עלי באומרים/ ברכות ח. ג. / ועל קן צפור יגיעו רחמיך... מסתקין אותו כי הוא לפי טחוט טאין טעם לתורה אלא הוצרך לבד, ואכחצו כמסכנו אחר דעת מי טחוט טאין טעם לתורה אלא הוצרך לבד, ואכחצו כמסכנו אחר דעת הטב/ טחיו המצוות כחונות על צד החכמה ויהיה לחם תכלית מכוונה./ ורמב"ן ו. ד"ה כי "יקרא עד" וכבו אמרו חז"ל: מפני מה לא נתגלו טעמי הונדוה והלאה החל מן "אבל אלה האגרות אטר בטקטו עד "וטחלו כירוסלמי בלויים" והלאה החל מן "הנה בארו טאטילו הלולב והטכה עד" אבל במדרשו של ר. נתניה.
- ט. א. מהו טעם מצות טלוח חקן לפי דעת הרמב"ם.
ב. כמה נראים דברי הגמרא הנ"ל בסותרים את דעתו וכיצד הוא מיטבת?
ג. כמה מסכים הרמב"ן בדבריו הנ"ל לדעת הרמב"ם וכמה הוא חולק עליה?
ד. כיצד טכאר הומב"ן את דברי הגמרא הנ"ל בהתאם לדעתו בטעם מצות טלוח חקן?
ה. לכוהרמב"ן מפרס כאן את המוטע גזירות מרוט אחר מאטר מסרטו רש"י.